

ELS COLORS FERÉSTECS

Carles Molina

1.MALVA

Naufraga la claror al regne malva
d'una lleu i pausada melodia
que trenca els seus compassos en una aigua
florida amb els estels de la galàxia
perduda entre capçanes enfosquides.

Perduda entre capçanes enfosquides
naufraga la claror al regne malva.

Davalla l'ansietat de les corol·les
de l' àlgida fulgent farga del Sol
que torna la cremor corba de buc
per poder navegar per la carena
d'un sentiment potser, potser d'uns ulls.

D'un sentiment potser, potser d'uns ulls
davalla l'ansietat de les corol·les.

S'acomiada el color de la muntanya
amb un esclat de flors que ningú veu.
i el caminal fulgura per moments
al brogit de les rodes ja passades
amb una defallent fosforescència.

Amb una defallent fosforescència
s'acomiada el color de la muntanya.

Perduren les belleses del futur
dins les aigües de plata de la nit
que vetlla fent un son de lucidesa
extrema com l'alçada d'aquell cel
entre els sons de les canyes i la lluna.

Entre els sons de les canyes i la lluna
perduren les belleses del futur.

2.LLIMONITA

Emigren les aus
des de la casa meva
ocre, taronja
la casa de terra.

Un morat infinit
enllà s'enfonsa
sota mateix dels camps.
De la seva llavor
neix l'arbre de les nits.

Pel roig de la finestra
veig les aus com s'allunyen
entre les seves fulles.

L'ànima d'un, ara passa
amb els braços estesos
entre dues muntanyes,
els ulls desats a la falda.

De les constel·lacions ve
la invisibilitat d'una pluja.
Cada estrella és una font
que brama sota els peus.

3. BLAU ULTRAMAR

Faronegen del disc misterioses
les clarors nocturnals damunt les roques.
Els negres escullats ja s'alliberen
de tanta dialèctica solar
i les esculturals apologistes
dels compassos avancen muntanyoses.

Rodolen des del Temps les nebuloses
blanques i successives com les oques.
Anys llum els gegantins esclats moderen
i cauen bressolats damunt del mar
fent un aiguabarreig d'ors i ametistes
que al moment de ser blaves ja són foses.

El pensament s'asseu entre les lloses
i comprèn el xerroteig del pica-soques.
Espectres del futur fantasmes eren.
Un sol de mitjanit ve sublunar
completant el seguici de les pistes
al front d'unes bellíssimes esposes.

4.NEGRE MARFIL

S'estén amb un ritme extens com els dies
la capa remota
de l'etern que regressa
revestint les estàtues
roents de la llum.

La negra volada d'un aire antiquíssim,
desplegant les ales
invisibles arreu,
ara acosta l'efluvi
d'un altre univers.

Tapa el món la trama molt repuntejada
per tot l'inrevés
amb agulla de plata
recús la mà infinita
que res no belluga.

La capa nocturna de plec impensable
torna les ments volves
aturades al vidre
tebi nevisquejat
d'una llar silent.

5.PORPRA

Per la nit, humana filactèria,
cavalquen els acers
que el temps hauran d'occir.

Cap a on singlarà l'escumosa
musicalitat de llurs velams ?
Cap a on la rocallosa melodia
de llurs eixos tan rodats?

Flors de matinada brosten
amb els colors de Mart erràtic;
i de seguida nocturnes fosquegen
entre brises que xiulen tonades
falsament planyívoles.

Estàs veient amb l'ànima
primes llums cromades
a l'ull entreobert
d'un àngel dominació.

Floreixen crisantems a l'erm
sota la pluja de Ceres.

Acudeixo a la seva casa
ingràvida sobre les gotes-
entre canyes que mormolen ser
perseguides per un destí porpra.

6.NEGRE FUM

Dins la nit de la casa
creix l'herba blanca
verinosa i oculta
rera l'ombra que es cualla.

Llops albins udolen
sota morats celatges
amb llurs esperits.
Sortilegi de lluna aturada
en sí mateixa.

A tres golfes he vist
com avança de sobte
una dotzena d'anys
pel cruixit d'un moble
que ningú reconeix.

Dins la nit de la casa
els moradors computaren
els heterogenis amb summa
precisió de comptable.
L'industriós peritatge
cremava delirant
amb flames d'esperança
i ciris vacil·lants.
Comptaren el que sobrava
res no pot ser negligit-.
Tot fou renumerat.

Llavors un estrany soroll
incrementà les pors.
Es tancaven les parpelles
per no veure l'invisible.
Es tacaven les xifres
per causa d'un bes
glaçat de foscúria.
El vent insidiós
va deixar de brunzir
rera la porta condemnada.
Una cançó intermitent
eixí dels fogons.

La diluïda lluna
de sobte il·luminà
la creu de la suma
al cementiri adjacent.

7. BLANC NENÚFAR

Quan el so flueix
per la línia recta,
descansen les ànimes
dels condemnats.
Damunt seu l'aigua du
nenúfars blancs.

8.LLUMS PRIMERES

Per una estreta frau de l'esperit
s'escola subtilíssima l'oïda
atrete per l'estranya caramida
que surt com una lluna, de la nit.

Lassat, el món s'ajeu damunt d'un llit
on moren els records i l'ensulsida
que apaga els cinc sentits, dóna la vida
precisa per trobar un nou zenit.

La festa de les llums estrena Aurora
caminant pel damunt de l'oceà.
Diagonals de sol, d'or engalanen

el translúcid cosset cenyit per l'ora
i ben repuntejat per una mà
altíssima on tots els cels romanen.

9.AUGEND, O EL LILA

De la secreta butxaca
d'una lila martingala
trec la suma de la vida.

La marmosa fa un badall
sota els aurons del Parnàs.
Li donaré uns marroffins

si em diu l'u de la triaca,
tres panissos i una bala
de blava roca polida.

¿Sabent l'origen del ball,
sovintejant un gimnàs
i preferint serafins,

podré lligar les trenyelles
de les estranyes germanes
i oferir-los marsinada?

Diu l'animal: -Gamarús!
Vull menjar blanc i xarop
en un marxapeu verdós,

què em véns amb valsos i velles
i avifaunes? Que tens ganés
de fotre'm la migdiada?-

Jo li responc -Sóc obtús
i em falta clavar-li un cop
al problema anfractuós:

l'algorísmica marcolfa
passeja la regatera
amb tots els imaginaris,

jo en canvi, rimo l'elenc
amb els tals dels pedestals.
Em sento ple d'atrició.

I si la ment se m'engolfa
als pregons paranys de l'era
només peixeré desvaris.

Per on comença l'avenc
per l'abís o pels brocals?
Cap on va la processó?

Comprens bonica marmosa
el qui quæ quod de la cosa?-
Llavors ella diu -Ah, sí...-

badalla i torna a dormir.

* * * * *

Dispenseu si he estat emfàtic.
Potser faré un ditirambe
amb els sons perfumats d'ambre.
(Malgrat la llauna del tema
embelleix aquest poema
un sí és no és matemàtic).

10.LA CARTA BLANCA

Nosaltres jugadors empedreïts,
sentim als dits
el goig de transparents arquitectures:
abreviatures
de voltes, recambrons i escalinates
anunciates
que mostres els deliris del Parnàs
antic matràs
on s'apleguen els colors més vius i bells-.
Uns cascabells
sentim a dins del cap si llampegant
el diamant
ens passa per les mans com l'arca plena
de tota mena
d'aventures a bord de màgics trens.
Secrets edens
fruïm mentre salten damunt la taula.
Una gran falla
Fortuna sol jugar. És l'as de cors.
Ens deixa morts
tanta és la bellesa de ses corbes
que tots el orbes
cauen enfetillats al seu color-.
Mes la millor
de totes les ventures de juguesca,
la sublim gresca,
la muntem quan el joc de cop el tanca
la carta blanca.

11. PROBLEMES DE CALÍOPE

Naufrega Poesia amb el ponent
en perdre's als sargassos de la prosa
per causa d'un pilot a qui fa nosa
l'imant orientat màgicament.

Més gràcil que l'ondina, com l'argent
de la lluna entre els pètals de la rosa,
Calíope declina i s'exposa
al sargàs que quequeja incoherent.

Mentrestant el pilot -obtús poeta-,
més mimat per Fortuna la coqueta,
s'acomoda en un esquif d'estil corrent.

"Auxili, que m'ofego!" crida ella
fulgint per darrer cop totalment bella.
Llavors el gran talòs respon: "Fa vent".

12.AURORA I POMONA

L'embat universal, immensa fona,
empeny les munions supralunars
i poua de la fi de tots els mars
l'imperi de colors que inflama l'ona.

Deixondint l'atmosfera ve Pomona
airosa per les vies estelars ;
llueix al pentinat la flor de l'arç
i escampa la frescor de la llimona.

Al pradell les corol•les s'il.luminen
que semblen una colla d'estelets.
Dels arbres bosquetans contrasta l'eix

i llurs ombres s'ordenen i s'afinen.
Reposen els ahirs com esquelets
quan l'Aurora bellíssima reneix.

